

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094375424/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

for di der bag dem dog er noget, som man ikke uden videre kan se.
Hvis jorden var flad, ville jeg straks grave min forhadte mumie
ned i det grå dynd.

Bakkerne gir afveksling, bag dem ligger håbet, illusionerne;
vel daer ingenting til noget, så langt du ser, men bag de bakker,
det, du ikke ser bag ved dem – der er det, du leder efter.

Jeg ved, hvad der er: skidt samt andre bakker, der skjuler mer
skidt og så videre.

Det er livet, og jeg må fremdeles truske rundt alligevel, kan
ikke lægge mig til at dø; livsvisdommen hjælper ikke noget.

Jeg har set et slemt syn ned ad mig selv. Jeg ender i to lang-
strakte, forvædne pølser; de stilles på enden, og dem bevæger
man sig på. Det er modbydelig komisk! Stable sin krop, der er
hæslig nok i forvejen, op på et par leddede slytter, der ligner to
knokkede slanger!

Hvad er jeg? La mig se, om jeg ikke kan komme til et nogenlunde
klart resultat med hensyn til det spørgsmål. Formeden er det tyde-
ligt nok, først er jeg et par ben, dem står jeg på. Så kommer en
krop, som jeg kan forfølge et godt stykke opad, op til armene og
forbi, men så? Så blir jeg lissom til luft, eller til et lyshav, i det hele
taet til noget helt andet, jeg breder mig pludselig uhyre vidt, mit
område når egentlig langt forbi solen, men hvad er det? Der er et
spring, et brud. Hvordan må jeg se ud? Et par ben, en krop med
to arme, noget, der kaldes for et hoved, og så? Resten breder sig
over hele verden! Det er næsten ufatteligt, men jeg ved det: det
øverste er sjælen, den bæres af benene, sidder oven på kroppen,
hvordan så overgangen er. Men nu sjælen, der som sagt strækker
sig uhyre vidt – ja, den er hele verden, synes det. Altså jeg begyn-
der ved jorden med mine fødder, og jeg ender et sted ude i ver-
denrummet, det vil sige: jeg ender egentlig ingen steder, for ellers
måtte jeg jo kunne mærke, hvor jeg ender –.

Så skulde man jo synes, jeg var hele verden på et par ben. Nej,
for der er noget under mig, nemlig jorden, der bærer mig, og altså
er noget for sig. Men jeg er altså foroven et lys; jeg breder mig